

na doslech

YVONNE SANCHEZ & PEDRO TAGLIANI

Písně o lásce

Fenomenální zpěvačka s kubánsko-polskou krví **Yvonne Sanchez** přichystala k vydání již třetí album, jednoduše a výstižně nazvané ***Songs About Love – LIVE***. Zpívá na něm s láskou a o lásce, o citech starých jako lidstvo, ale zároveň se vypravila do nových světů. Tahle dáma totiž nemá zapotřebí opakovat se.

Zatímco úspěšná deska ***My Garden*** (2008) představovala bohatě aranžovaný autorský výlet do pop-jazzových hájemství, tentokrát se Yvonne vrátila převážně ke standardům. ▶

JUBILUJÍCÍ VĚRA ŠPINAROVÁ

Čtyřicet let hudební dráhy prezentuje **Věra Špinarová** novým trojalbem s výběrem svých nejúspěšnějších písniček. Šedesátiny zpěvačka oslaví na svém prvním koncertě v pražské Lucerně, kde převezme Diamantovou desku Supraphonu za 1 500 300 zvukových nosičů, které prodala v letech 1969 až 2011!

Zpěvačka Věra Špinarová oslaví významné životní jubileum 22. prosince 2011. Pro své posluchače připravila hned dva výjimečné dárky. Své první koncertní vystoupení ve velkém sále pražské Lucerny, které uskuteční 7. prosince má již vyprodané. Příznivci nezaměnitelného hlasu ostravské zpěvačky se mohou také těšit na výpravné trojalbum s výběrem, který Supraphon vydává 21. listopadu v edici **Zlatá kolekce**. ▶

Foto © Jakub Kupčík

www. **Supraphonline**.cz

SUPRAPHON má opět svoji prodejnu - digitální!

SU 6158-2

Ovšem úplně jinak než na debutu *Invitation* (2002), natočeném s doprovodem jazzového comba. Zvolila totiž průzračnou, komorní podobu písní, interpretovaných jen za doprovodu kytary. O to víc vynikne Yvonnin výjimečný, dráždivě zastřený a přitom výrazově bohatý hlas i osobitý feeling. Střídmost aranžmá přitom neubírá na vstřícnosti alba, které může ocenit jak jazzový fajnšmekr, tak i „relaxující“ posluchač hledající pohodu a krásné melodie.

Krom evergreenů jako Bucharachův „The Look Of Love“, Porterův „Night And Day“ nebo uhrančivá bossa nova „Corcovado“ ze zpěvníku Antonia Carlose Jobima, zařadila Yvonne i dvě autorské písně. Fungují jako vítané tvůrčí oživení i příslib dalšího zajímavého vývoje zpěvačky.

K příjemné atmosféře desky přispělo i šťastné rozhodnutí točit živě, v souznění s publikem a tudíž beze

stop studiového chladu. I když to zní jako fráze, přirozeně znějící nahrávka má dar navodit představu útulné kavárny a dobré společnosti. Ostatně písně byly opravdu zaznamenány během několika koncertů v Barevné kavárně v Londýnské ulici.

Jako muzikantského partnera si Yvonne vybrala virtuózního a vnímavého brazilského kytaristu **Pedra Taglianiho**. Znájí se dostatečně dlouho, Tagliani se podílel už na My Garden a vystoupil s Yvonne na řadě koncertů, ať již s kapelou nebo v duu. Vzájemné pochopení je z muziky cítit.

Pedro Tagliani se začal na evropské scéně prosazovat v první polovině 90. let, kdy přesídlil do Vídně a posléze do Mnichova. Latin-jazzový nadšenci oceňují jak čtyři alba natočená s projektem Raiz de Pedra, tak i spolupráci se saxofonistou Thomase Kugim, Duo Dois s pianistou Chrisem Gallem či zdařilý sólový titul *Ao Vento*.

Repertoár dua Yvonne & Pedra se podařilo zachytit takřkajíc na poslední chvíli, před kytaristovým plánovaným návratem na domovskou scénu brazilskou. I to možná přispívá k zaznamenanému kouzlu okamžiku, k pocitu nostalgie, loučení, ale i naděje na další shledání.

Ostatně k opětovnému shledávání takhle kolekce písní s milostnou tematikou přímo vybízí. Patří totiž k titulům, které „nezestárnou“ po pár posleších. Lze předpokládat, že k *Songs About Love* se budou posluchači i po letech s chutí vracet.

SU 6055-2

Věra Špinarová byla objevem konce 60. let, kdy drsným vokálem a rockovým citěním spoluvytvářela ostravskou hudební vlnu. Časem se její stylový rejstřík rozšířil, ale dominantní

podíl dravého altu a energického projevu jí zůstal. V dobrém slova smyslu „osudovým“ se jí stalo hudební téma z westernu Tenkrát na Západě – přetavené do písničky *Jednoho dne se vrátíš*, které rovněž pojmenovalo nový 3CD výběr Supraphonu. Věra Špinarová i v coververzích světových hitů byla vždycky nezaměnitelná – ať šlo o tak různorodé písně, jako byly *The Unchained Melody* (Tvář za sklem), *Flying Through The Air* (Raketou na Mars), *Heart Of Glass* (Kosmická láska) nebo hitové *Fernando* od skupiny ABBA. Českou autorskou kvalitu v jejím repertoáru představují zejména Ivo Pavlík, Andonis Civopulos, Boris Urbánek, Petr Šiška nebo syn Adam Pavlík, který zároveň vede její současnou kapelu.

Foto © Lenka Hrabšová

DAVID DEYL ZPÍVÁM TO, CO JSEM!

Davide, jaké je vaše nové album?

Pracoval jsem na něm rok a půl a spojil jsem se k tomu s největšími esy, navíc mastering desky jsme dělali v Hamburku, ve studiu, kde mástrují velké německé kapely včetně Ramstein. Každá z písní je, podle mého názoru, potencionální hit. Celou desku jsem vystavěl tak, aby ani jedna píseň nebyla nudná, aby tam nebyla žádná vata. Takže tedy: co píseň, to silný refrén, dobrá fráze a skvělá verze. Chci, aby to album mělo dlouhý život, potěšilo své posluchače i po několika letech od svého vydání.

Zřejmě důležitá, co se alba týče, byla i spolupráce s Xindlem X.

Určitě, to je opravdu důležitý bod alba a jsem rád, že si Ondra našel ve svém plném programu čas a napsal mi na desku dva texty. Vyprávějí příběh, který jsem si sám prožil, takže vím, co zpívám, jinými slovy: zpívám to, co jsem.

Jsou pro vás důležité ceny? Máte jich na svém kontě už pěknou řádku...

Největší motivací pro mě je, když přijdou lidé na koncert, když jsou spontánní, řvou a zpívají se mnou. To pro mě znamená nejvíc!

Hodně se angažujete v projektu Avonu proti rakovině prsu...

Před dvěma lety jsem byl jako host

právě na Pochodu proti rakovině prsu, zazpíval jsem tam dvě písničky. Celková atmosféra téhle akce mě ovlivnila natolik, že jsem ještě čtrnáct dalších dní o celé věci přemýšlel. Nakonec jsem napsal píseň *Nic nevzdávám*, kterou jsem poslal lidem v Avonu s tím, že pokud se jim bude líbit, mohou ji použít jako hymnu projektu. Po dvou týdnech mi přišla odpověď: písničku prý poslouchala celá firma a všem se moc líbí, rádi by ji tedy nahráli. Tak jsme ji v Bratislavě natočili. A k tomu dovětek: nedávno mě v jedné restauraci obsluhující slečna poprosila o podpis pro maminku, která prý píseň *Nic nevzdávám* miluje. :-)

Chystáte se pokřtít album?

Rád bych všechny své příznivce pozval na křest alba už v pátek 2. prosince od 17:00 hodin do pražského Bontonlandu na Můstku. Zazpívám několik nových písniček a CD pokřtí Monika Absolonová.

SU 6054-2

LUCIE BÍLÁ ŘEKNU, CO SI MYSLÍM O KONCI SVĚTA

Lucie Bílá je stále na roztrhání. Zpívá, hraje, porotcuje, organizuje, zabývá se charitou, věnuje se rodině. Sama ostatně říká, že je ráda v jednom kole a pokud má souvislejší volno, panikaří. I proto má raději zimu než léto. V nedávné době vyšel u firmy Supraphon soundtrack z muzikálu na ledě autorů Petra Malásky, Václava Kopty a Jindřicha Šimka Popelka.

Které z českých televizních či filmových zpracování Popelky máte nejraději?

Mám ráda všechny naše Popelky; viděla jsem ovšem jednou Popelku americkou, a to byla hrůza. Je to asi dáno českou tradicí, na kterou jsem zvyklá. Jednou jsem strávila vánoce na Floridě, a už to nikdy neudělám: ti Santové, co lezou po domech a vánoční ozdoby na palmách – to není nic pro mě. Jsem československá holka a to se nezmění. Takže, jak jsem říkala, líbí se mi české Popelky, jak ta televizní s Evou Hruškovou, tak ta filmová s Libuší Šafránkovou. Popelka je důležitý bod v mém životě, a asi nejen v mém. Myslím si, že Vánoce bez Popelky jsou něco jako Štědrý den bez bramborového salátu nebo bez Ježíška. Když si někdy potřebuji odpočinout, vyčistit hlavu nebo si prostě pohladit duši od hlavy až k patě, kdykoliv během roku oslovím maminku, ona mi udělá bramborový salát a řízek, pustím si Popelku a je mi dobře... Podle mě platí, že každá holka, když je malá, chce být buď zpěvačkou, modelkou nebo Popelkou.

Vám se z těchto tří přání splnila hned dvě!

Ano, vedle své profese jsem měla to štěstí, že jsem se na chvilíčku mohla stát i Popelkou, nazpívat tuto roli v lední show. Autorem hudby k Popelce na ledě je Petr Malásek, ostatně díky němu jsem tuhle nabídku přijala.

V čem se zpívá jinak Popelka a třeba písně na vánoční album?

V obou případech šlo o pokoru, ale rozdíl tu byl. Vánoční písně, melodie a árie jsem mohla zpívat jako Lucie Bílá, kdežto v Popelce jsem se jako Lucie Bílá musela trochu upozadit a víc hrát. V Popelce jsem tedy byla naladěná trochu jinak: kromě jedné písničky, kterou jsem obřečela, jsou pro mě všechny ostatní vlastně hraná role. Je to jiné než třeba v Carmen, kterou hrají v divadle; to jsem opravdu já: vlítnu na jeviště, křičím, zlobím... V Popelce jsem musela brzdit, ale udělala jsem to velmi ráda.

Zabrulíte si někdy – jen tak?

Já jsem byla odmala lapená muzikou, takže sport mě trochu minul. Nejezdila jsem na hory, nevěnovala jsem se žádnému sportu, všechnen čas jsem věnovala zpěvu a muzice jako takové. Obdivuji ale všechno, co neumím. Na premiéře Popelky jsem byla všemi těmi výkony fascinovaná. Na závěr představení jsem přijela na led v krásném kočáře taženém labutěmi, projela jsem celý stadion a cítila jsem se ohromně fajn. Ale klobouk dolů před všemi těmi, co bruslili. Fascinují mě třeba i hokejisti: je mi záhadou, jak můžou bruslit tak rychle, dojet pro puk, vymyslet nějakou strategii a realizovat ji a přitom ten puk neztratit; to je přece neskutečný nářez! Já bych puk ztratila hned.

Jak probíhala spolupráce s Petrem Maláskem a Václavem Koptou?

Od začátku jsem věděla, že texty k Popelce napsal Václav Kopta, ale až na tiskové konferenci jsem zjistila, že je to ten velký sympaták z filmu Sněženky a machři. Ty texty napsal dobře, klobouk dolů! Pro zpěváka je textář hodně důležitý. Ráda jsem si nechala Václavovo telefonní číslo, asi ho v budoucnu využiji. Textářů není nikdy dost a těch dobrých je opravdu poskrovnu. S Petrem Maláskem se znám léta, on hrál už v Neposlušných teniskách, i když jsme se tenkrát ještě ve studiu nepotkali. Pár roků už jsme spolu pořád. Dneska si bez něj nebo kapely, kterou vede, nedovedu představit žádné svoje představení. Spolupráce s oběma byla výborná.

Přišla jste někdy do pracovního stříku s tatínkem Václavem Koptou – Pavlem Koptou?

Takové štěstí jsem neměla. Měla jsem ale štěstí na Pavla Vrbu.

O štěstí mluví téměř všichni, kteří mohli s Pavlem Vrbou spolupracovat...

Pavel mi otextoval skoro celé vánoční album, strávila jsem s ním letošní léto a na album, které chystám na příští rok, mi napsal jedenáct nádherných textů. Poslední mail mi od něj přišel právě s posledním textem téhle připravované desky. Psal mi tenkrát: už to mám hotové, těším se do studia. Když odešel, nejdřív jsem si vyčítala, že jsem po něm nechodila víc věcí, že jsem za ním nechodila častěji; on byl opravdu básník, byl rychlý, navíc neuvěřitelný člověk. Každé setkání s ním bylo nezapomenutelné. Pak jsem si ale řekla: vždyť jsem s ním měla poslední dvě desky, mám tedy větší štěstí než mnozí moji kolegové. Navíc s Pavlem Vrbou strávím příští rok. Pavel to seshora uvidí a určitě bude pyšný, vždyť budu jeho texty zpívat s takovou láskou, jako nikdy před tím.

Jenom už to spolu neoslavíte...

Jak jsem řekla, textař je pro každého zpěváka nesmírně důležitý. I díky Pavlu Vrbovi jsem mohla stát na jevišti, i Pavel Vrba mě dělal „lepší“. Jeho odchod se mě dotknul víc než jsem předpokládala. Asi jsem to vůbec nečekala, přestože mi Pavel na naší poslední schůzce řekl větu: ještě ti udělám šansonové cédečko a pak půjdu. Já jsem se smála a říkala mu, že ještě žádné šansony nechci, ať mě nechá ještě něco odžít, abych měla o čem zpívat. A hlavně nikam nespěchej, dodala jsem. Vůbec jsem nevěděla, jak se „to“ blíží, že odejde dřív než jsem čekala já, i než čekal on. Pak přišla prosba od jeho manželky Marie Vrbové, abych promluvila na jeho pohřbu. Celý týden jsem žila s „kouslým“ hrdlem, byla jsem přesvědčená, že tam neřeknu ani slovo.

Cítila jsem, že odešel někdo opravdu podstatný pro můj život, pro moji profesi, pro moje myšlenky... On mi dával svými texty ohromnou naději. Když jsem pak předstoupila před smuteční hosty, bylo to opravdu to nejtěžší, co jsem kdy před lidmi musela předvést. Totiž vůbec něco říct. A navíc co říct člověku, který byl mistr slova? Mojí silou jsou emoce, tak jsem je tam pustila.

A slíbila jste i ono šansonové cédečko!

Až s kapelou a Petrem Maláskem dokončíme a vydáme zmíněné (a už roztočené) album, začnu poctivě hledat, shánět a sbírat Pavlovy ztracené myšlenky a opuštěná slova, která nikdy nikdo neobjevil, a to cédečko opravdu udělám. Už jsem na tom domluvená s paní Vrbovou, která teď s námi chodí za Pavla do studia. Na tuhle spolupráci se moc těším; my totiž Pavla jen tak někdy nepustíme!

Vyjdou vaše další alba opět u Supraphonu?

Co se Supraphonu týče, vrátila jsem se vloni domů: v téhle firmě jsem totiž natočila svoji první desku. Pro mě byl minulý rok vůbec zásadní: jednak mi vyšla, jak jsem řekla, CD u Supraphonu, byla to první deska s Petrem Maláskem a Pavlem Vrbou a taky první vánoční album. A dál: dostala jsem cenu Anděl a k tomu ještě cenu Zpěvačka dvaceti let. To mě, pravda, trochu vyděsilo, protože jsem si myslela, že takovéhle ceny se dostávají na závěr kariéry. Rozhodla jsem se ale, že v mém případě ani náhodou, že to bude taková „cena pro radost na začátek“, protože vrchol mě teprve čeká. A ten vrchol prožiji v Supraphonu, to vám můžu říct.

Co vás v nejbližší době čeká?

Pro mě je nyní fantastické období, protože je sezóna v plném proudu. I když vypadám spontánně, nenechám nic náhodě. I spontaneita musí mít řád. Stále s úspěchem vystupuji v Carmen. Jedu vánoční turné a 13. prosince vystoupím ve Státní opeře Praha. Čeká mě finále soutěže Česko-Slovensko má talent. A taky Slavíci, to je pro mě, a vlastně pro všechny zpěváky, hodně důležitá věc. Osobně pokládám za slávky všechny kolegy, kteří svoji práci dělají tak rádi jako já. Na předávání Zlatých slávek se moc těším, na ten večer mám totiž připravené překrásné šaty! K tomu na příští rok chystám cédečko, chtěla bych mít všechno natočené do konce roku, potom vybírat to nejlepší a od 1. ledna už pomalu nové písničky ukazovat světu – abych lidem řekla, co si myslím, o konci světa...

A co si o něm myslíte?

Že to nebude žádný konec, ale naopak začátek.

SALTO SOLO FELIXE SLOVÁČKA

Po deseti letech jsou tu opět charakteristický saxofon a klarinet Felixe Slováčka na deskách Supraphonu. Album nazvané *Salto solo* obsahuje patnáct evergreenů v instrumentální podobě, jde o album, které potěší.

Existuje vůbec ještě nějaká zásadní kompozice, kterou byste za tu dobu nenahrál?

Existuje – na mém novém albu jsou samé novinky. Je pravda, že doposud jsem nahrál asi šest set titulů, ale ze skladeb, které obsahuje album *Salto solo* doposud žádnou, ani se soprán saxofonem ani s klarinetem.

Jak máte na novém albu tyto nástroje rozdělené?

Většinu skladeb hrají na soprán saxofon, přece jen tomuto nástroji vděčím za to, že mě lidé znají. Klarinet jsem sice vystudoval na vysoké škole a je to nádherný nástroj, ale se soprán saxofonem jsem se stal mezi lidmi známějším. Asi tři čtvrtiny kompozic na novém albu jsem tak nahrál se soprán saxofonem, třetinu s klarinetem.

Kolik vůbec máte doma saxofonů a kolik klarinetů?

Mám jeden saxofon a jeden klarinet, víc jich není potřeba. Když se mi rozbije nebo nebude hrát, budu se muset poohlédnout po jiném, ale – jak říkám – jeden nástroj stačí. Dodnes tak mám klarinet, na který jsem hrál už během studií na Janáčkově akademii múzických umění v Brně. A hraji na něj doposud.

Jmenujte alespoň některé spolupracovníky a tituly vašeho alba *Salto solo*.

Skladby na desku aranžoval Vladimír Popelka – připravil všechny syntetické barvy plus smyčce – a všechno to také dirigoval. Já jsem si pak „jeho“ materiál vzal a připravil jsem si sólové party. A k těm titulům: na albu zní například ústřední téma z televizního seriálu *Cirkus Humberto*, hudba ze seriálu *Tajuplný ostrov*, z filmů *Doktor Živago* a *Tri oříšky pro Popelku*. Je tam i melodie z Verdiho *Nabucca*. Prostě jedna pecka za druhou.

Dá se říct, kterou z nich máte nejraději?

Asi je to melodie z *Cirkusu Humberto* od Karla Svobody. Je to melodie, ze které by se daly udělat tři písně, kolik tam toho je navymyšleno! Úžasná záležitost, která přesně charakterizuje toulavou krev kumštýřů.

S novinkovým albem přicházíte po deseti letech!

To je pravda, trvalo to dlouho. Jsem rád, že se našel sponzor, který mi s deskou finančně pomohl. Po těch deseti letech jsem už byl opravdu hudebně nabitý a připravený zase něco vydat. Minulého supraphonského alba *Made in Czechoslováček* se prodalo skoro deset tisíc 2CD, takže jsem si říkal, že by nebylo špatné oblažit posluchače zase něčím novým. Jsem rád, že se věci ujal pan Popelka. A jsem rád, že obal, který se mi moc líbí, dělal můj kamarád Petr Kršák. Takže hurá!

SU 6048-2

Foto © Jakub Hruščák

JOSEF LAUFER NEBYLO TO TAK ŠPATNÝ!

„Dávno“ a „Ne tak dávno“ – tak znějí názvy cédeček dvojalbum Josefa Laufera, které shrnuje téměř pětadvacet let zpěvákova působení na pódii a v nahrávacích, televizních i filmových studiích. Laufer na albu běží svůj Maratón se zastávkami, které svého času hýbaly rádiem i televizí. Dodnes jsou mnohé z nich více než populární...

Čím se tenhle výběr liší od vaší desky, která vyšla v rámci supraphonské Pop galerie?

Je rozsáhlejší, cédečka jsou teď dvě. Obsahují tedy hodně materiálu, dvaadvacet písniček. Proto se taky dvojalbum jmenuje *Maratón* – to je dvaadvacet kilometrů (a něco). A vyhrabal jsem i věci, o kterých jsem si myslel, že už nikdy nezazní a zůstanou někde zapomenuty. Ale kdybych hrabal dál, jistě bych našel dalších dvaadvacet písniček! Zjistil jsem, že jsem toho nazpíval opravdu hodně. A taky jsem se snažil, aby na aktuálním výběru bylo hodně původních skladeb – dělal jsem totiž i spoustu převzatých písniček, hodně textů jsem sám přeložil. Nakonec má ale *Maratón* podobný záběr jako mělo album vyšlé v *Pop galerii*; ten záběr je široký, jako je široký můj repertoár: od šansonu po rock.

Na výběru je i několik písní vzniklých pro televizní pořady...

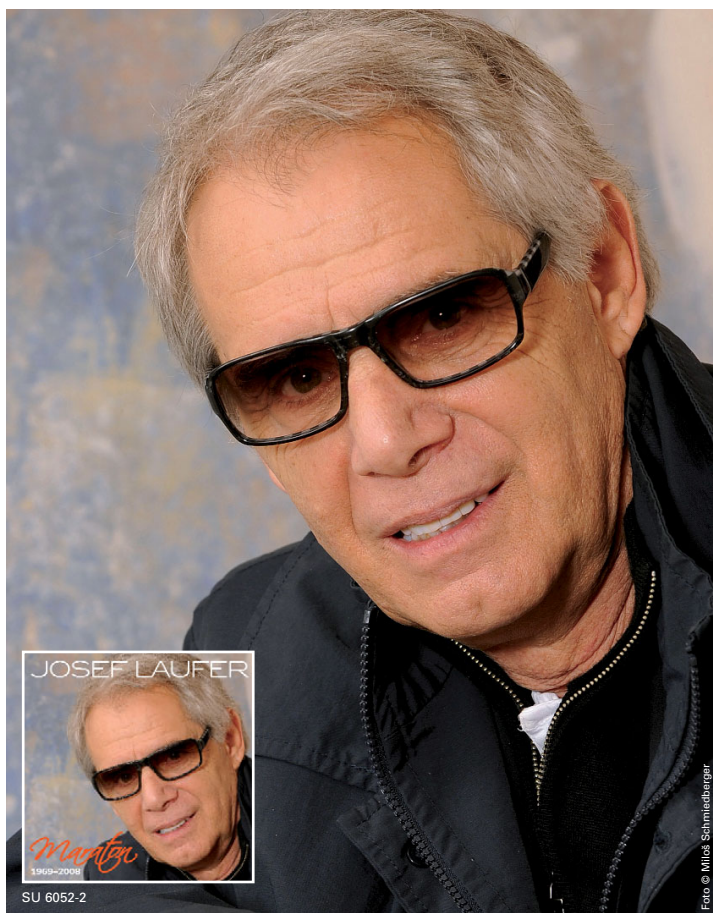
Ano, třeba *C'est moi*, nádherná písnička z pořadu *Abeceda*, nahráli jsme ji s Věrou Galatíkovou, která do ní krásně hovoří francouzsky. A pak album obsahuje i několik kousků z mých různých show, které jsem měl s orchestrem *Golem*. Namátkou: *Tvůj smích – tvé tóny*, *Kam zmizel tvůj dětský úspěch*, *Lola*.

Ohlídáte se rád?

Ano, a je to přirozené. Člověk rád vzpomíná na dobu, kdy věci vznikaly. Hodně rád vzpomínám na svá studia na DAMU, dnes už dokonce i na vojnu. Rád si vzpomenu na dobu, kdy jsem v *Lucerně* zastupoval kolegu ve velkém rock'n'rollovém klání, bylo to s kapelou *Crystal*, a druhý den se o mě vědělo, že zpívám rock'n'roll. Vzpomínám rád na první muzikál *Gentleman*, kde jsem hrál jednu z hlavních rolí. Na svoji jednu sezónu v Národním divadle i na moje začátky v *Divadle ABC*. Na setkání s hvězdami typu Rita Pavone nebo Engelbert Humperdinck. Rád si vzpomenu na situaci, kdy jsem v roce 1965 seděl po premiéře filmu *Help* celý večer s Beatles i na to, jak jsem cestoval letadlem s Josefínou Bakerovou, která mi ukazovala fotky svých adoptivních dětí.

Nenapišete o tom všem nějakou knihu?

Rozhodně ne!

SU 6052-2

Foto © Miloš Schmiedberger

IVAN KUSNJR OBJEVUJE RARITY ČESKÉ OPERY

Ivan Kusnjer patří k nejznámějším a nejlepším českým pěvcům. Prošel množstvím českých jevišť, je jedním ze stálíc Národního divadla, a výrazně o sobě dal vědět i v cizině. Není významnější pódium, na kterém by nestál. Na kontě má desítky gramofonových nahrávek. Patří tak k vynikajícím vyslancům českého umění ve světě. Známy je přitom jeho letitý zájem o objevování neznámých či pozapomenutých vokálních děl českých autorů. Některá z nich obsahuje Kusnjerovo nové supraphonské album *Rarity české opery*.

Kde se váš zájem o neznámé opery a vokální díla českých autorů vzal?

Před pětadvaceti, třiceti lety se běžně natáčely známé opery a árie z nich. Hledali jsme cestu, jak ozvláštňit nabídku v tomto oboru. Protože existuje velké množství oper, které nebyly uváděny, nebo velmi sporadicky, začali jsme hledat mezi nimi.

Jaká díla jste tak pro divadelní pódium, koncertní pódium či gramofonové desky objevil?

Pro divadelní pódium se toho objevilo dost, ale zájem divadel nebyl žádný, nebo minimální. Pro nahrávky bylo možné vybrat to nejlepší, co v české literatuře ještě je, ale na jevištích se neprovádí.

Je stále co objevovat? A kde všude lze hledat?

Myslím si, že něco by se ještě našlo v některých klášterních archivech...

A odkud pocházejí nahrávky na vašem novém CD?

Hledali jsme zejména mezi léty 1850 a 1950. To znamená v období Smetanových soupětků a autorů, které povětšinou známe, ale jejich díla se téměř neprovádějí. Na albu je také

několik árií, které se čas od času provádějí. CD obsahuje i několik kompozic nahraných vůbec poprvé.

Které z "kusů" nahraných na CD máte nejraději?

Je to určitě Bendlova Lejla a Ostrčilův Vlasty skon.

Asi jste museli pečlivě vybírat, ne všechno se na album vešlo; bude pokračování?

Jestli bude pokračování, to nevím. Nahrávky jsou většinou z 80. let 20. století. Při dnešním nedostatku všeho, hlavně peněz, budeme těžko něco dotáčet. Ale kdo ví? Třeba bude naše nové CD úspěšné a uvidíme...

SU 4047-2

Deska má asi i zahraniční ambice...

Zahraniční ambice tu zcela jistě jsou, je to neobvyklostí skladby nahrávek a určitou originalitou.

Foto © Martin Kubica

LUDMILA PETERKOVÁ CHCI LIDEM HRÁT HUDBU, KTERÁ SE JIM LÍBÍ

Supraphon přichází s další novinkou komorní hudby v prvotřídním provedení. Nové album obsahuje kvintety pro klarinet a smyčce Antonína Rejchy a Wolfganga Amadea Mozarta a taky Clarinetino, concertino pro klarinet a smyčce od současného českého komponisty Ondřeje Kukala.

O nahrávce mluvíme s jejími protagonisty: vynikající klarinetistkou Ludmilou Peterkovou, Bennewitzovo kvarteto zastupuje houslista Štěpán Ježek.

Jak vznikala pestrá dramaturgie alba?

L. P.: Probíhala společnými silami, podílel se na ní dramaturg ze Supraphonu a my. V počátku stál záměr Supraphonu natočit Clarinetino od Ondřeje Kukala, to je soudobá skladba, velice živá a energická, na koncertech má úspěch. A vyvstala otázka, které kompozice na CD přidat – soudobých skladeb s takovou životaschopností, jakou má Clarinetino, totiž není mnoho. Přidali jsme tedy tradičně Mozarta, ovšem netradičně na basový klarinet, pro který ta kompozice asi původně vznikla. A Antonín Rejcha, ač v devíti letech odešel z domova do ciziny, je dalším českým skladatelem, na kterého můžeme my Češi být pyšní. Takhle tedy vznikl program na CD.

Kde se vůbec vzala spolupráce Lidy Peterkové a Bennewitzova kvarteta?

L. P.: Poprvé jsme spolu hráli před několika lety na koncertě v Německu na Rhaingau – festivalu, byl to tenkrát velký úspěch. Pak jsme spolu vystupovali víckrát v Praze, vždycky s Mozartovým klarinetovým kvintetem. Poté Bennewitzovo kvarteto vyhrálo řadu soutěží, a já si řekla: s těmito muzikanty bych chtěla hrát častěji!

Š. J.: Přesně tak to bylo. My samozřejmě nehrajeme jenom spolu, jak Lída tak my máme i jiné partnery. Čím víc toho do sebe všichni nasajeme, tím bude náš společný výkon lepší.

Co vás v nejbližší době čeká?

L. P.: Vánoční koncerty, Rybova Česká mše vánoční. Nebudou to ale klasická koncertní nebo kostelní provedení Rybovy, půjde o provedení operní, velice živé, hrát se bude na staré nástroje. Ráda hraji na klasicistní klarinet, to mě opravdu baví. Stejně jako prožívání žánrů.

Š. J.: Naše kvarteto před sebou má několik zásadních koncertů, v lednu se vracíme do Wigmore Hall, v březnu hrajeme v Bruselu, pak ve Frankfurtu. Na začátku roku budeme nahrávat dvojalbum pro německou firmu. Bude obsahovat všech osmáct kousků z Dvořákova cyklu Cyp-

řiše, tedy nejen ty, které vznikly pro smyčcové kvarteto. Autorem hudební úpravy těch zbývajících je německý skladatel Hans Peter Dott.

SU 4061-2

Foto © Martin Kubica